

Una estança de la rectoria, al primer pis.

Sant Cristòfol de Pallars, de Santa Justa i també era beneficiat de l'altar de Sant Jaume de la parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui. Però el novembre de 1364 va permutar amb el rector de Santa Eulàlia, Francesc de Tenes, les seves parròquies. Va ser aquest rector qui, l'any 1379, va demanar llicència al bisbe per demurrir la rectoria a causa del seu estat ruïnós. Per aquest motiu, i pels beneficis eclesiàstics que havia acumulat a Santa Maria de Caldes i a Sant Julià de Lliçà d'Amunt, mossèn Oromir no residia a Santa Eulàlia, on hi havia un vicari anomenat Berenguer Orís. Potser per aquesta absència, l'església patia una certa descurança. Així, per exemple, la rectoria va necessitar reparacions constants, l'església tenia goteres i calia arreglar el portal d'entrada, el sagrari de l'altar i unes tombes. Enmig d'aquestes advertències, es diu que l'any 1415 la parròquia tenia 33 parroquians.

Els rectors de Santa Eulàlia, a més de servir aquesta parròquia, es van haver d'encarregar de la parròquia de Sant Cristòfol de Pallars. Des del 1328 aquesta capella va tenir problemes a causa de la manca de parroquians. L'any 1413 la seva rectoria estava arruïnada, i, segons Josep Mas, l'any 1447 Sant Cristòfol va perdre la seva categoria i va esdevenir una parròquia sufragània de la de Santa Eulàlia.

La visita pastoral de l'any 1421 proporciona força informació sobre l'estat de l'església en aquell període. Aleshores el rector era mossèn Rafael Verdaguer, i tenia cura de 28 parroquians. El sagrari de l'altar estava en bon estat. Només es parla de l'altar major, dedicat a Santa Eulàlia. Era de pedra, i estava ornamentat amb diverses robes i dos canelobres, i una cortina blanca davant d'un retaule. Entre els objectes de culte,